

Spoznávame Bibliu

Druhá Samuelova 13:1-14:33

13. KAPITOLA

Ľudové príslovie hovorí: „Čo si si navaril, to si aj zješ.“ Ak sa oddáš hriechu, budeš musieť znášať následky. Pán to hovorí jasne v Gal 6:7: „Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmievať, lebo čo človek rozsieva, bude aj žať.“ Tvoj hriech sa ti len tak neprepeče. Ôsmy verš pokračuje ďalej: „Pretože kto rozsieva pre svoje telo, z tela bude žať porušenie. Ale kto rozsieva pre Ducha, z Ducha bude žať večný život“ (Gal 6:8). Niet pochýb o tom, že Dávid rozsieval pre svoje telo. Nemôže svoj hriech teraz nechať len tak, rýchlo sa vyspovedať a hotovo. Niektorí ľudia povedia: „Veď Kristova krv to prikryje.“ To určite áno; nestratíš spasenie, ale hriech spôsobuje zožierajúcu bolesť, ktorú je potrebné utíšiť.

To nás privádza do trinástej kapitoly Druhej Samuelovej. Dávid vyznal svoj hriech. Boh mu povedal: „Tvoj hriech popudil mojich nepriateľov k rúhaniu. Nevzdám sa ťa, ale neprejde ti to len tak.“ Vďaka Bohu, že sa nás nevzdáva, ale to, čo urobíme, sa nám vráti.

Amnón a Tamar

„Neskôr sa stalo toto: Dávidov syn Absolón mal krásnu sestru menom Tamar, do ktorej sa zamiloval Dávidov syn Amnón“ (2Sam 13:1).

Absolón a Tamar mali rovnakých oboch rodičov, no Tamar a Amnón boli len poloviční súrodenci. Dávid bol ich otec, ale mali iné matky.

„Amnón sa chorobne trápil pre svoju sestru Tamar. Bola totiž pannou a Amnónovi sa zdalo nemožné jej niečo urobiť. Mal však priateľa Jonadába, syna Dávidovho brata Šimeu; bol to veľmi chytrý muž. Spýtal sa Amnóna: „Čím je to, kráľovský syn, že si každé ráno taký utrápený? Nepovieš mi

to?“ Amnón mu povedal: „Milujem Tamar, sestru môjho brata Absolóna“ (2Sam 13:2-4).

Amnón ani nejedol. Tak sa zamiloval do Tamar, že stratil aj chuť do jedla. Jeho priateľ si to všimol, ale takisto chápal problém, keďže Tamar bola Absolónova sestra a Amnón sa ho bál.

„Jonadáb mu poradil: „Ľahni si na lôžko a predstieraj chorobu. Keď ťa príde tvoj otec navštíviť, povedz mu: „Dovoľ mojej sestre Tamar, aby mi dala jesť, pripravila predo mnou jedlo, aby som to videl a jedol z jej ruky.“ Amnón si ľahol a predstieral chorobu. Keď ho prišiel kráľ navštíviť, povedal mu: „Dovoľ mojej sestre Tamar, aby prišla a upiekla predo mnou dva koláče. Chcel by som jesť z jej ruky.“ Dávid odkázal Tamar domov: „Chod' do domu svojho brata Amnóna a priprav mu jedlo“ (2Sam 13:5-7).

Netreba čítať ďalšie verše, ktoré obsahujú nechutné podrobnosti o tom, čo sa stalo. Amnón znásilnil Tamar. Ďalej čítame, že ju znenávidel.

„Potom k nej Amnón začal cítiť nesmiernu nenávisť. Väčšia bola nenávisť, čo k nej cítil, než láska, ktorú k nej prechovával. Amnón jej povedal: „Zober sa a chod'!“ (2Sam 13:15).

Táto odporná vec sa udiala v Dávidovom dome. Keď Amnón dosiahol svoje, odkopol ju preč.

„Tamar si posypala hlavu prachom, roztrhla si pestré vrchné rúcho, čo mala na sebe, položila si ruku na hlavu a kade šla, nariekala“ (2Sam 13:19).

Tamar bola vyhodená z domu. Chodila s posypaným prachom na hlave a v roztrhanom rúchu.

„Jej brat Absolón sa jej spýtal: „Nebol s tebou tvoj brat Amnón? Teraz už sestra moja o tom nehovor. Je to tvoj brat, neber tú vec tak vážne.“ Tamar zostala opustená v dome

svojho brata Absolóna. Keď sa o tom všetkom dozvedel kráľ Dávid, veľmi sa nahneval“ (2Sam 13:20-21).

Dávid sa nahneval, ale nič neurobil. Zachoval sa ako veľa iných mužov v Písme: bol mäkký otec, ktorý vychoval veľa detí, ktoré boli zlé. To sa stalo znova a znova. Začalo to so starým Elim, Božím veľkňazom. Jeho synovia boli nielen nemravní, ale boli aj bezbožní a robili si náboženské kšefty. Potom prichádzame k Samuelovi. Keďže vyrastal v tom istom prostredí ako Eliho synovia, čakali by sme, že bude prísnejší a bude si držať disciplínu. Ale jeho synovia sa ukázali ako skazení a nečestní. Potom sa dostávame k Dávidovi. Poznal Samuela a poznal aj Samuelových synov. Očakávali by sme, že bude prísnejší vo výchove svojich detí, ale nebol. Bol príliš zhovievavý. Nahneval sa na to, čo Amnón spravil svojej sestre. Ale koniec koncov, v čom mohol byť Dávid príkladom pre svojich chlapcov? Teraz sa mu všetko vracia.

Ďalšia vec je, že Dávid mal veľa žien a detí. Ako kráľ s veľkou zodpovednosťou koľko mal asi času na výchovu detí? Aj nám, ktorí sme zapojení do kresťanskej služby, sa môže stať, že zanedbávame svoju rodinu kvôli práci. Ospravedlňujeme to tým, že slúžime. Musím sa priznať, že ak by som sa mohol vrátiť v čase a urobiť niečo inak, trávil by som viac času so svojou dcérou, keď vyrastala. Teraz mám vnúčatá a teším sa z nich. Trávim s nimi viac času ako s dcérou, keď bola malá. Viete prečo? Keď bola malá, bol som príliš zaneprázdnený. Teraz si na to dávam pozor a viac času trávim so svojimi vnúčatami.

Výchova detí si vyžaduje čas. Nevychováme žiadneho anjelička. Niektorí rodičia vychováajú svoje deti ako v bavlnke. Majú pocit, že keby boli prísni, dieťa sa im pred očami rozsype. V Prísloviach 23:13 sa píše: „Nezdráhaj sa potrestať chlapca, veď nezomrie, keď ho udrieš prútom.“

Dávid neurobil nič s tým, čo Amnón spôsobil. Čo sa stalo ďalej?

„Absolón sa už potom vôbec nezhováral s Amnónom. Nenávidel ho, pretože mu znásilnil sestru Tamar“ (2Sam 13:22).

Absolón čakal na vhodnú chvíľu, aby sa s Amnónom mohol vyrovať. A ten deň prišiel.

Absolónova pomsta

Nebudem zachádzať do detailov, ale nakoniec Absolón Amnóna zabil. Absolón čakal na svoju pomstu dva roky. Kráľovských synov pozval na oslavu, ktorá súvisela so strihaním oviec. Keďže Absolón nejavil známky pomsty, Dávid dovolil Amnónovi sa tejto oslavy zúčastniť.

„Absolón prikázal svojim sluhom: „Dávajte pozor! Keď bude mať Amnón dobrú náladu od vína, vtedy ho na môj povel napadnite a zabite. Nebojte sa! Príkaz máte odo mňa. Buďte smelí a udatní!“ (2Sam 13:28).

Keď Amnón mal dobrú náladu od vína, Absolón ho zabil.

Podľa prvej správy, ktorú Dávid dostal, Absolón zabil všetkých kráľovských synov. Potom mu Jonadáb povedal, že len Amnón bol zabitý.

„Nech sa teda kráľ, môj pán, netrápi predstavou, že zomreli všetci kráľovskí synovia. Zomrel iba Amnón.“ Absolón ušiel. Mládenec, ktorý mal stráž, sa zahľadel a zrazu uvidel početnú skupinu schádzať po úbočí. Jonadáb povedal kráľovi: „To prichádzajú kráľovskí synovia. Stalo sa tak, ako povedal tvoj služobník“ (2Sam 13:33-35).

Keďže Absolón zosnoval Amnónovu vraždu, musel utiecť.

„Len čo dohovoril, prišli kráľovskí synovia a pustili sa do prenikavého náreku. I kráľ a všetci jeho služobníci sa dali do strhujúceho plaču. Absolón ušiel a pobral sa k Ammichúrovmu synovi Talmajovi, kráľovi Gešúru. Dávid smútil celý ten čas za svojím synom Amnónom“ (2Sam 13:36-37).

Absolónova matka bola dcérou gešúrskeho kráľa; preto Absolón utiekol k nemu. Ako som sa už zmienil, Dávid urobil chybu, keď si vzal za ženu túto cudzinku. Oženil sa s ňou, keď mal pochybnosti vo viere a opustil krajinu. Porodila kráľovi dve veľmi atraktívne deti. Jedným bol Absolón a druhým Tamar. Dávid podľa všetkého nevychoval tohto divokého chlapca, ktorý bol synom pohanky a beduínky. Svojím

spôsobom sa zdá, že Absolón bol v práve, keď urobil, čo urobil, pretože Dávid neurobil nič, keď Amnón zhrešil.

„Absolón sa útekem dostal do Gešúru, kde pobudol tri roky. Kráľ Dávid zatúžil ísť k Absolónovi, lebo sa zmieril so smrťou Amnóna“ (2Sam 13:38-39).

Dávid ho chcel priviesť späť, ale neurobil to. Len za ním smútil, to je všetko. Túžil po ňom. Nazdávam sa, že zo všetkých synov sa na Dávída podobal najviac práve Absolón. Myslím si, že Dávidov zámer bol, aby sa Absolón stal následníkom trónu. Touto myšlienkou, ako budeme vidieť, sa zaoberal aj Absolón.

14. KAPITOLA

Absolónov návrat do Jeruzalema

„Keď Cerujin syn Joáb vytušil, že sa kráľovi po Absolónovi cnie, dal si z Tekóy priviesť chytrú ženu a povedal jej: „Predstieraj, že máš smútok, obleč si smútočné šaty, nenatieraj sa olejom a správaj sa ako žena, ktorá dlhý čas smúti za mŕtvym. Potom pôjdeš ku kráľovi na rozhovor.“ Joáb ju poučil, čo má hovoriť“ (2Sam 14:1-3).

Joáb vyrastal neďaleko Tekóy a možno túto ženu poznal ešte odmladi.

„Žena z Tekóy prišla ku kráľovi, padla tvárou na zem, poklonila sa a povedala: „Kráľu, pomôž mi!“ Kráľ sa jej spýtal: „Čo ti je?“ Odvetila: „Ach, som vdova, muž mi zomrel. Tvoja služobnica mala dvoch synov. Tí sa medzi sebou v poli pohádali a keďže nebolo nikoho, čo by ich od seba bol odtrhol, jeden z nich udrel toho druhého a zabil ho. Tu vystúpila celá rodina proti tvojej služobnici s vyhrážkou: „Vydaj bratovraha, nech ho zabijeme za život zavraždeného brata a zničíme i jeho dediča.“ Chcú uhasiť iskru, ktorá mi zostala, aby po mojom mužovi nezostalo na zemi meno ani potomstvo“ (2Sam 14:4-7).

Joáb chcel týmto smutným príbehom zahrať Dávidovi na city. Tak ako Dávid využil podvod, aj on bol teraz podvedený.

„Ona dodala: „Kráľ nech si, prosím, spomenie na Hospodina, svojho Boha, aby krvný pomstiteľ nepokračoval v skaze a nezničil môjho syna.“ Kráľ odpovedal: „Akože žije Hospodin, tvojmu synovi sa neskriví ani vlások na hlave“ (2Sam 14:11).

Dávid udelil jej imaginárnemu synovi milosť. Ona to potom prenesie na Dávída a Absolóna.

„Žena sa spýtala: „Prečo zamýšľaš podobne proti Božiemu ľudu? Keď sa kráľ takto vyjadril, sám si priznáva vinu, že neumožnil návrat zapudeného“ (2Sam 14:13).

Táto vdova z Tekóy postavila Dávída na miesto svojich imaginárnych žalobcov. To, čo jej žalobcovia mohli urobiť s jej zostávajúcim synom, Dávid robil Božiemu ľudu tým, že potrestal Absolóna za zločin, ktorého sa dopustil. Zastupovala izraelský ľud ako ovdovená matka. Vyhlásila, že hovorí v mene celého Izraela, a je možné, že vyjadrila ich pocity. Absolón bol medzi ľuďmi veľmi populárny a asi mali pocit, že Amnón dostal len to, čo si zaslúžil.

Výsledkom tohto incidentu bolo to, že Dávid bol ochotný súhlasiť s Absolónovým návratom.

„Kráľ povedal Joábovi: „Dobre, vybavím túto vec. Chod' a prived' späť mladého Absolóna.“ Joáb padol tvárou na zem, klaňal sa a ďakoval kráľovi. Povedal: „Dnes spoznáva tvoj služobník, že našiel u teba, môj pán a kráľ, priazeň, lebo kráľ vyhovel prosbe svojho služobníka.“ Nato Joáb prišiel do Gešúru a priviedol Absolóna do Jeruzalema. Kráľ však povedal: „Nech odíde do svojho domu, no nesmie sa mi ukázať na oči.“ Absolón sa uchýlil do svojho domu, ale kráľa neuvidel“ (2Sam 14:21-24).

Z Dávidovej strany to bolo dosť nešťastné, že nechcel, aby sa mu Absolón ukázal na oči. Pripravilo to vlastne pôdu na to, aby sa Absolón proti nemu vzbúril, o čom čítame v 15. kapitole. Absolón bol neposlušný syn, ale bol dobrý politik. Budeme to vidieť v nasledujúcej kapitole.

„Dva roky býval Absolón v Jeruzaleme bez toho, aby kráľa uvidel. Absolón vyzýval Joába, aby šiel s posolstvom ku kráľovi, ale ten nechcel k nemu ísť. Odkázal aj po druhý raz, no ani tak nechcel ísť. Potom povedal svojim sluhom: „Pozrite sa, Joábovo pole susedí s mojím a je tam jačmeň. Chodte ho podpáliť!“ Absolónovi sluhovia to pole podpálili“ (2Sam 14:28-30).

Absolónovo riešenie situácie takisto veľa napovedá o jeho osobnosti.

„Nato Joáb zašiel do Absolónovho domu a spýtal sa ho: „Prečo mi tvoji sluhovia podpálili pole?“ Absolón odvetil Joábovi: „Odkázal som ti predsa, aby si prišiel sem. Chcel som ťa poslať ku kráľovi so žiadosťou: „Prečo som vlastne prišiel z Gešúru? Lepšie by mi bolo, keby som tam bol ešte zostal.“ Teraz však chcem vidieť kráľovu tvár. Ak som vinný, nech ma dá zabiť.“ Joáb predstúpil pred kráľa a oznámil mu to. Kráľ si predvolal Absolóna. Ten prišiel ku kráľovi, poklonil sa mu tvárou po zem a kráľ Absolóna pobožkal“ (2Sam 14:31-33).

Aj keď Dávidov bozk bol znakom úplného zmierenia a navrátenia Absolónovho postavenia ako kráľovského syna, Dávid sa ho zdráhal pobožkať. To, že mu otec neodpustil hneď a z celého srdca, v jeho duši kvasilo.

Boh Dávidovi neodpustil len polovičato. Boh nepovedal: „Odpúšťam ti, ale už sa mi neukazuj na oči. Nenavrátim ti radosť z tvojho spasenia.“ Keď Boh odpúšťa, odpúšťa úplne. Písmo nás napomína: „A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4:32). Odpustil nám Boh? Áno! Ako máme druhým odpúšťať? Tak ako aj nám odpustil Boh. Dávid mal Absolónovi odpustiť. Pripravil pôdu na to, aby sa proti nemu vzbúril.

Milý poslucháč, náš Boh je Bohom, ktorý odpúšťa. V Galat'anom 6:1 čítame: „Bratia, keby aj niekoho pristihli pri nejakom priestupku, vy, čo ste vedení Duchom, napravte ho v duchu miernosti a každý daj si pozor sám na seba, aby si i ty nebol pokúšaný.“ Zdá sa, že mnohí z nás tento verš nečítame správne. Akoby sa tam písalo: „Keby niekoho pristihli pri nejakom priestupku, vezmite si bejzbalové pátky a rozbite mu hlavu!“ Zdráhame sa odpúšťať. Niekedy vieme byť pekne zlomyseľní, nemilujúci a kritickí. Niekedy je potrebné povedať pravdu, ale ak nás prosia o odpustenie, aby by sme ho dať.

Dávid urobil chybu, keď neodpustil svojmu synovi tak, ako Boh odpustil Dávidovi. Ešte to bude ľutovať.